

Gdy nadzredt wieców 10 lutego cała rodzina potoczyła się do snu. Nad ranem przed wschodem słońca ktoś zaczął pukac do drzwi. Tatus wstał i otworzył do mieszkania weszła sowiecka kandarmierka. Najsam pod pytali się o broń. Broni u nas nie było. Wtedy zaczęli szukać w mieszkaniu wszystko podnieśli lieliżna z szafy i posciel leiała na ziemi maczynie pobili. Gdzie najmniejsza rzecz zagłębili. Broni u nas nie znaleźli. Po rzywiji karali się nam zbiec z pojedriem do Rosji. Myśmy wszyscy stakali nikt z miejsca nie mógł się ruszyć jagbyły był do ziemi pniehuty. Po chwili mamusia zaczęła pakować wszystkie rzeczy. Na podwórku stały jwione. Gdy rzeczy były spakowane wynieśliśmy na sanie i myśmy usiedli wyruszyliśmy w drogę. Na dworze było zimno i śnieg padał. Pod wieców zajęchaliśmy do stacji Kërba tamśmy przynocowali. Rano usadili nas do ciemnych

10415
towarów wagonów, było nam ciasno i zimno
poruszyć nie było się gdzie. W swojej Ojczyźnie stali
4 dni na piąty dzień ruszyliśmy w podróż. Jechali-
śmy dwa miesiące najboleśniejsza chwila była
jakśmy przejeżdżali granicę Polsko Prusyjską każdy
stał i modlił się. Na wielkich stacjach pociąg
stał takśmy prosili wodę i mało kto tę wodę
dostał bo sowieci bili korbami. Po dwóch miesią-
cach wyjechaliśmy do miasta Skottara. Tam
śmy wysiedli z wagonu, a ratadowaliśmy się na
sanie. Kilka dni jechaliśmy saniami przez góry
nieki lasy kilka razy wywrócili nas zdawało się
nie jedziemy w wielką przepaść. Usomego maja
wyjechaliśmy na posesję gdzie stało trzy puste
baraki tamśmy zamieszkałi. Po kilku dniach
komendant chodził i wypędzał do roboty. Praca
była ciężka tatus pracował w lesie a mamusia
była chora, a ja siostra i brat byliśmy w domu.
Chwile na Sybirze spędzaliśmy przykro gdy nadeszła

- 3 -
niedziela albo święta to komendant wypędzał do
pracy. Jeżeli kto nie poszedł do pracy to ramywał
do więzienia. W roku 1941 24 września przyszło
rozporządzenie wypuścić wszystkich polaków. Wtedy
śmy wyjechali stamtąd do kotchoru. Na kotchorze
było nam ciężko przeżyć wszystkie rzeczyśmy wypro-
sili jedliśmy trawę bo kotchor nam nie nie dawał
W kotchoru tatus poszedł do wojska, a ja siostra i brat
wstąpiliśmy do junacerek, a mamusia pojechała
do Kiemine do polskiej opieki społecznej.

10415

Bojarska Stanisława.